

Sygn. akt IV Ka 684/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marcelina Żoch

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 r.

sprawy K. B.

syna C. i M. z domu G.

urodzonego (...) w T.

obwinionego z art. 86 § 1 kw, art. 92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 22 czerwca 2018 r. sygnatura akt II W 660/15

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w związku z art. 45 § 1 kw postępowanie wobec K. B. o zarzucone obwinionemu, a następnie przypisane wykroczenia umarza;

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 684/18

UZASADNIENIE

K. B. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 24 października 2015 roku około godziny 13:30 w Ś. woj. (...) na drodze (...) kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr zawracania w miejscu niedozwolonym doprowadził do kolizji z prawidłowo jadącym w kierunku m. W. pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw,

II. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do znaku poziomego/ pojedyncza linia ciągła/, tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw.

III. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do znaku poziomego /strzałka kierunkowa na wprost/, tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw,

IV. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do znaku poziomego /powierzchnia wyłączona z ruchu pojazdów/, tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw.

Zaskarżonym wyrokiem K. B. uznano za winnego popełnienia wskazanych wyżej wykroczeń i na podstawie art.86§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzono obwinionemu karę 2000 zł. grzywny.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca K. B. zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art.170 pkt 2 i 5 kpk w zw. z aty. 39§2 kpw poprzez:

- nieuwzględnienie wniosków dowodowych obwinionego złożonych na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. w przedmiocie złożenia zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków, przesłuchania w charakterze świadka M. B. oraz o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy J. P., a świadkiem Z. S., a także zwrócenia się przez sąd meriti do Pogotowia Ratunkowego celem ustalenia, kto zawiadomił o zdarzeniu i przesłuchanie tej osoby w charakterze świadka, w sytuacji gdy przeprowadzenie ww. dowodów było konieczne, aby ustalić przebieg zdarzenia z dnia 24 października 2015 r.,

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk w zw. z art. 5§2 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez:

jednostronną i nieuwzględniającą zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień obwinionego K. B. oraz treści zeznań świadka M. G. oraz J. P., a także prywatnej opinii nr (...) z dnia 29 stycznia 2018 r. jako niewiarygodnych i nie mających poparcia w całokształcie okoliczności sprawy, w zakresie, w jakim odnoszą się one do przebiegu zdarzenia z dnia 24 października 2015 r.

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu:

- iż obwiniony poruszał się prawym pasem, w sytuacji gdy K. B. poruszał się lewym pasem do kierunku jazdy wprost - do W.;

- iż pokrzywdzony poruszał się z prędkością 60 km/h, w sytuacji gdy Z. S. poruszał się z prędkością zdecydowanie większą,

- iż pojazd obwinionego - M. (...) nr rej. (...) skręcił w lewo i zajechał drogę pojazdowi pokrzywdzonego, w sytuacji gdy obwiniony poruszał się lewym pasem,

- iż obwiniony K. B. w dniu 24 października 2015 r. chciał wykonać manewr zawracania, w sytuacji gdy obwiniony wyjaśnił, iż wykonywał „manewr ratujący” przed zderzeniem z pojazdem pokrzywdzonego, który jechał z nadmierną prędkością za pojazdem K. B.,

- iż obwiniony wykonał manewr skrętu w lewo w miejscu oznaczonym znakami pozioma linią ciągłą, nakazem jazdy wprost oraz obszar wyłączony z ruchu, w sytuacji gdy obwiniony wykonał „manewr ratujący”,

- iż pojazd należący do obwinionego K. B. miał uszkodzenia w postaci lewego przedniego koła, w sytuacji gdy brak było takich uszkodzeń w ww. pojeździe.

Tym samym apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuconych mu we wniosku o ukaranie czynów;

2) zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów zastępstwa procesowego przed sądem I i II instancji według norm przepisanych;

a ewentualnie uchylenie przez tut. Sąd zaskarżonego rozstrzygnięcia do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Nadto w sytuacji gdyby Sąd nie podzielił zaprezentowanego w apelacji stanowiska skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez zastosowanie wobec obwinionego art.39§1 kw oraz o odstąpienie od wymierzenia kary, a ewentualnie zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnoszenie się do apelacji obrońcy należy uznać za niecelowe.

Powyższe stanowisko wynika z faktu, iż już w momencie wyrokowania przez Sąd I instancji nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanych a następnie przypisanych obwinionemu wykroczeń.

I tak, zdarzenie drogowe jakiego miał dopuścić się K. B. miało miejsce 24.10.2015 r., zaś postępowanie w tej sprawie wszczęto 09.11.2015 r. W tym czasie obowiązywał § 1 art.45 w brzmieniu stanowiącym, iż przedawnienie karalności następuje z upływem lat 2 od chwili popełnienia wykroczenia jeżeli przed upływem roku od zdarzenia wszczęto postępowanie.

Z kolei 23 marca 2017 r. zaczął obowiązywać wskazany wyżej przepis w zmienionej treści, stanowiący, że karalność wykroczenia ustaje jeżeli od czasu popełnienia wykroczenia upłynął rok, zaś jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy należy stwierdzić, że w chwili wejścia w życie znowelizowanego art.45§1 kw nie nastąpiło jeszcze przedawnienie karalności omawianych wykroczeń w oparciu o „stary” przepis, a zatem należy stosować ów przepis w brzmieniu obecnie obowiązującym.

W konsekwencji przedawnienie karalności wykroczeń zarzucanych i przypisanych obwinionemu nastąpiło po upływie 2 lat od chwili wszczęcia postępowania czyli 09.11.2017 r. i już po tej dacie Sąd I instancji winien umorzyć postępowanie, zważywszy na treść art. 5§1 pkt 4 kpk (por. wyrok SN z 11.04.2018 r. w sprawie II KK 362/17).

Skoro tego nie uczynił - to Sąd II instancji zmuszony był orzec jak w wyroku.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, iż w wyroku z 12.04.2018 r. (II KK 412/17) Sąd Najwyższy zawarł zdecydowanie odmienną interpretację omawianego zagadnienia, odnosząc się wówczas co prawda nie do art. 45§1 kw lecz do analogicznie brzmiącego art. 102 kk Gdyby zatem tę zasadę zastosować w omawianej sprawie to i tak Sąd II instancji zmuszony byłby umorzyć postępowanie albowiem według niej do przedawnienia karalności omawianych wykroczeń doszło w 3 lata po ich popełnieniu, a zatem 24.10.2018 r., czyli zaledwie kilka dni po przekazaniu sprawy do tutejszego Sadu Okręgowego (19.10.2018 r.).